

‘Heb je je schooltas ingepakt, Job?’ vroeg zijn moeder, Vicky, ’s ochtends.

‘Ik denk dat ik dit jaar een taart met *Tijd voor Avontuur* als thema wil, mam,’ kon Job dan antwoorden. ‘Met figuurtjes van Finn, Jake de hond en de Ijskoning erop. Wat vind je daarvan?’

‘Ik denk dat je je schooltas maar even moet inpakken,’ zei ze dan.

‘Wil je voetballen?’ vroegen zijn vrienden in de pauze.

‘Wat dachten jullie van een goochelfeestje?’ zei hij. ‘Dan studeren jullie allemaal een andere truc in die we dan om de beurt laten zien – en ik ga natuurlijk als laatste – en... hé, waar gaan jullie heen?’

‘Voetballen,’ antwoordden ze. ‘De pauze is al bijna voorbij.’

‘Wat willen jullie vanavond eten?’ vroeg zijn vader, Charlie, ’s avonds aan zijn zusje, Roos, en hem.

Dan deed Roos haar mond open om te zeggen: ‘Eigenlijk...’ – ze zei heel vaak ‘eigenlijk’ – ‘heb ik wel trek in een aard...’

Maar voordat ze naar de volgende lettergreep kon gaan zei Job: 'Ik wil wel een telescoop. En een skateboard. En nieuwe sportschoenen. En een cavia. En een gereedschapskist. En een iPad. En een paar boeken van David Walliams.'

'...appelovenschotel,' maakte Roos haar antwoord af.

'Voor het avondeten, bedoelde ik, Job,' zei zijn vader dan. 'Niet voor je verjaardag.'

Uiteraard zei Job niet elke keer precies deze dingen (en de mensen met wie hij praatte zeiden dus ook niet elke keer precies hetzelfde terug). Nee. Soms stelde hij een andere taart voor, een ander themafeestje en een ander lijstje cadeaus (al zat de telescoop daar wel altijd tussen. Job was een groot fan van *Star Trek* en sciencefiction, en wilde vanuit zijn slaapkamerraam zo veel mogelijk van het zonnestelsel zien als hij maar kon, zodat hij in de gaten kon houden wanneer er ruimtewezens op bezoek kwamen.) Wat wel inhield dat hij een heel lange verlanglijst had, en een uitgebreide verzameling van

thema's voor een verjaardagspartijtje. Wat voor zijn moeder en vader een beetje een probleem vormde vanwege de enorme keuze en het prijskaartje dat eraan hing. Want zoveel geld hadden ze ook weer niet.

Maar wat nooit veranderde was Jobs enthousiasme over die dag.

En toen was het eindelijk zover.

HOOFDSTUK 2

EHM...

‘**O**h, mam! Pap! Dat was geweldig! Wat een geweldige dag!’ zei Job terwijl hij zich in zijn slaapkamer omkleedde. Het was tien uur ’s avonds op zaterdag acht september. De laatste paar van zijn vrienden, die ook allemaal op Basisschool Kreupelwoud zaten, waren vertrokken. Vicky en Charlie glimlachten naar hem.

‘En, vond je het een leuk feestje?’ vroeg Vicky.

‘Ja! Vooral die sciencefictiontaart! In de vorm van de *Enterprise*! Met zes verschillende toverballen eromheen als planeten! En snoep-Klingons en

allerlei andere ruimtewezens op de zijkant! Wat een goed idee, mam!’

‘Ja, nou ja, het was jouw idee, Job... Volgens mij was dat taartvoorstel nummer vier, van afgelopen maandag...’

‘En het verkleedpartijtje met filmthema was ook een succes, hè, pap? Iedereen had een fantastisch

kostuum! Barry Binder zag er geweldig uit als Gru uit *Verschrikkelijke Ikke!* En Ella en Finn Storm als zijn Minions! En Max Bussem als de luiaard uit *Zootropolis!* En Marcel van der Kraan als Homer Simpson!

‘En ook dat was jouw idee,’ zei Charlie. ‘Thema-suggestie nummer zeven...’

‘En jij zag er ook geweldig uit!’ zei Vicky met een grimas toen ze Jobs Wall-E-hoofd en -voeten uit-trok.

‘Ja, daarom heb ik ook de prijs voor het beste kostuum gewonnen...’

‘Nee, dat kwam eigenlijk gewoon doordat het jouw feestje was,’ zei Roos, die net de kamer binnen-wandelde. Omdat het Jobs verjaardag was, mocht ze vandaag ook wat langer opblijven. Roos had nogal de neiging vrij direct te zijn met alles, zoals een kind van zeven dat wel vaker is. Maar ze was dan ook een heel slimme zevenjarige. ‘Daarom dacht iedereen dat jij moest winnen. Sterker nog, pap en mam hebben je vrienden gewoon omgekocht om voor jou te stemmen door ze extra taart te geven en...’

‘Ja, ja, Roos, het is tijd om je tanden te poetsen,’ zei Charlie, die haar hand pakte en haar – nogal dwingend – naar de deur trok.

‘Mam? Pap? Als ik jarig ben, mag ik dan een katje?’ vroeg Roos terwijl ze de kamer uit liep met boeken onder haar arm om, zoals gewoonlijk, nog wat extra huiswerk te maken. Dit was ook iets wat Roos vaak zei, naast ‘eigenlijk’. Soms combineerde ze die twee en dan zei ze: ‘Mam? Pap? Als ik jarig ben, mag ik dan eigenlijk een katje?’ Ook al had niemand haar gevraagd wat ze wilde.

‘Nou...’ zei Vicky.

‘Ehm...’ zei Charlie.

Roos keek er niet van op. Ze was wel gewend dat haar moeder en vader ‘ehm...’ zeiden als antwoord op de vraag over een katje. Maar dat wilde niet zeggen dat ze het al opgaf.

‘Job heeft een cavia gekregen,’ zei ze bits. ‘Spock!’ En dat was inderdaad weer iets van Jobs verlanglijstje dat zijn ouders voor hem hadden gekocht. Ze keken naar de cavia in kwestie, in zijn kooi op de